

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΝΤΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΟΥ

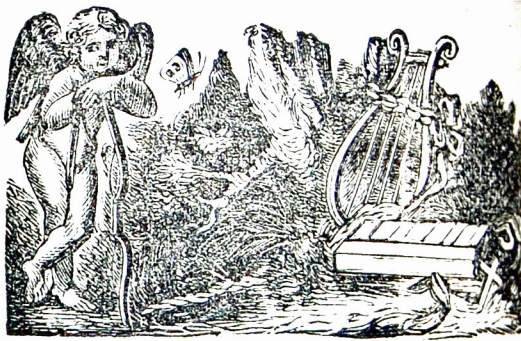
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Αχιλλέας Παράσχος

[Απόσπασμα ανέκδοτου δράματος]

Εθνική Βιβλιοθήκη, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 77 (1 Δεκεμβρίου 1867), σ. 74-77

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ὑπὸ

Ἀχιλλ. Παράσχου.

ΝΙΚΙΑΣ, μόνος.

(Προκύπτων εἰς τὸ παράθυρον ὄλος, καὶ βλέπων ἀνησυχῶς εἰς τὴν ὁδόν.)

Θὰ ἔλθῃ, θὰ τὴν ἴδω—ὦ Θεέ, Θεέ!—
« Ἐκ τῆς ὁδοῦ, μὲ εἶπε, τοῦ αὐλοῦ σου,
» Νικία, εἰς τὴν μίαν αὔριον ἐγὼ,
» Ὡς ξενὴ θὰ διέλθω καὶ νὰ σὲ ἴδω.
» Διότι τρέμω μήπως σὲ συλλάβωσι,
» Ὅτ' ἔρχεσαι νὰ μ' ἴδῃς. . . Ἔρχομαι ἐγώ!
Αὐτὰ, αὐτὰ, μὲ εἶπες, κόρη συμπαθῆς,
Αὐτὰ συγκινημένη μ' ἐψ.θύρισες
Καὶ οὐδὲ μίαν λέξιν ἐλησμόνησα,
Τὰς ἔμαθα ἐκ στήθους, ἕως σήμερον
Ἀκόμῃ σὲ ἀκούω, ἕως σήμερον . . . »

« Ἐκ τῆς ἑδοῦ, μὲ εἶπε, τοῦ ἀσύλου σου,
 » Νικία, θὰ διέλθω! » ὦ, πῶς πάντοτε,
 Αὐτὰ νὰ λέγω θέλω, πάντοτε αὐτά . . .
 Προγεγραμμένος εἶμαι, μὲ θηρεύουσιν
 Οἱ κύνες τοῦ Βανδάλου, καὶ δὲν δύναμαι
 Νὰ τρέξω νὰ τὴν ἴδω— ὦ, θὰ ἔτρεγον
 Καὶ ἐν ἡλίῳ πλήρει, καὶ ἐν μέσῳ των,
 Ἀλλὰ θὰ μὲ συλλάβουν κ' ἔπειτα,
 Οὐδὲ τὴν νύκτα πλέον δὲν θὰ δύναμαι
 Ἐνίστε νὰ βλέπω τὴν Μαρίαν μου . . .
 Μόνη ἢ σκέψις αὐτῆ, μόνον μὲ κρατεῖ!
 Ἀνίσως μὲ συλλάβουν πῶς θὰ τὴν ἴδῳ;
 Δὲν θέλω νὰ λυπήσω τὴν καρδίαν της·
 Ἄν εἶπουν « συνελήφθη » θέλει συντριφθῆ,
 Κ' ὑπέφερε τοσοῦτον, ἐκλάουσε πολὺ . . .

(Παρατηρεῖ ἐπὶ τινος ὥρολογίου.)

Τί ὥρα εἶναι; θέλω, ᾗθελον ἐγὼ,
 Νὰ ᾗναι μία τώρα, μία πάντοτε . . .
 Ἀλοῖμονον· δὲν εἶναι—εἶναι δῶδεκα!
 Ἀθλιεστάτη ὥρα εἶν' ἡ ὥρ' αὐτῆ . . .
 Τὸ ὥρολόγιόν μου, τῆς καρδίας μου,
 Πόσον ἐμπρὸς ὑπάγει, πῶς δὲν συμφωνεῖ,
 Διόλου μὲ τὰ ἄλλα ὥρολόγια!
 Λεπτὰ τὸ ἰδικόν μου ἔχει τοὺς παλμούς,
 Λεπτὰ τὰ ἄλλα ἔχουν τάζιν φονικὴν.
 Τὸ ἰδικόν μου εἶναι ἡ καρδία μου,
 Χαλκὸς ἐκεῖνα εἶναι, ἀσπλαγχνός γαλκός!
 Διόλου δὲν φροντίζουν ἂν εἰς δυστυχίης,
 Τὸ αἱμά του προσφέρῃ νὰ σημάνωσι
 Ταχύτερον ὀλίγον . . . δὲν σημαίνουνσι!
 ὦ, ἂν ἐκεῖνη τώρα δὲν ἠένιζεν
 Εἰς ἄψυχον τεχνίτου ὥρολογιον,
 Ἐὰν τὸ ἰδικόν της, τῆς καρδίας της,
 Ἐπαρατηρεῖ μόνον, μίαν πρὸ πολλοῦ
 Καθὼς ἐγὼ θὰ εἶχε, μίαν, ἐπειδὴ
 Δεικνύουν τὴν ἴδιαν ὥραν πάντοτε,
 Ἐκεῖνης ἡ καρδία κ' ἡ καρδία μου . . .
 —ὦ, πόσον τὴν λατρεύω! πῶς τὴν ἀγαπῶ! —
 Λέγουν καὶ ἄλλοι ὅτι ἀγαποῦν—μωροί! —
 Δὲν ἀγαποῦσι πάντες, ὅλοι δὲν πιστεῦν
 Εἰς τοὺς χρυσοὺς αἰθέρας ὡς οἱ αἰετοί! . . .
 Ἀλλὰ πῶς δὲν ἐφάνη; . . . πῶς δὲν ἔρχεται;
 Ἐκεῖνη—τὸ γνωρίζει—δὲν τὸ ἀγνοεῖ
 Μὲ ποῖαν ἀγωνίαν καὶ παραφορὰν,
 Τὴν περιμένει τώρα ὁ Νικίας της . . .
 Λοιπὸν δὲν μὲ λυπεῖται, δὲν μὲ συμπονεῖ;
 Τὴν ἀδικῶ· ἠξέσωρα, ὅτι μ' ἀγαπᾷ.
 Αὐτὴ δὲν μὲ λυπεῖται; — Ὄμως πῶς ἀργεῖ . . .
 Τίς εἶδε, τίς γνωρίζει, τί ἐμπόδιον
 Τὴν ἐμποδίζει ἐτι, τόσα ἔκτακτα
 Πολλάκις ἀκουσίως μᾶς δεσμεύουσι . . .
 Ἐκεῖνη—τὸ γνωρίζω—πάσχει ὡς ἐγὼ
 Ἐδῶ μὴ ἐρχομένη, θέλει καὶ αὐτὴ
 Νὰ ἔλθῃ, ποῖος λέγει πῶς δὲν ἔρχεται;
 Εἰς τὴν ὁδὸν θὰ ᾗναι, τώρα θὰ φανῆ! . . .
 Ἡ δωδεκάτη ἤδη θὰ ἐπέρασε!
 Θὰ ᾗναι μία, ποῖος ἀμφιβάλλει κἄν . . .

(Παρατηρεῖ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ὥρολόγιον.)

Καὶ πῶς! διήλθον πέντε ἔκτοτε λεπτά,
 Πέντε λεπτά ἀκόμη ἀπὸ τὴν στιγμὴν
 Καθ' ἣν τὸ πρωταεῖδον; . . . Τόση ταραχὴ,
 Καὶ τόση προσδοκία ἀτελεύτητος,
 Χωρῶν ποτὲ, ἐμβαίνουν, εἶναι δυνατὸν,
 Εἰς πέντε λεπτα μόνον; . . . Ὁρολόγιον,
 Πολὺ κακῶς βαδίζεις, εἶναι εἰς αἰών!
 Χαιρέκακον· κινεῖσαι ὡς ὁ θάνατος,
 Ὅταν ἀπληγισμένη τὸν ζητῇ ψυχὴ . . .

Ταχύτερον προχώρει ἢ σὲ ἔθραυσα,
 Καὶ τὴν βραδύτητά σου σταματῶ εὐθὺς!

(Παραιτῶν αὐτό).

Θὰ ἔλθῃ, ποῖα τέρψις, ποῖα ἔκστασις!
 Θὰ τὴν ἴδῳ, ἐκεῖνην πάλιν θὰ ἴδῳ!
 Ὄχι· μὲ δύο μόνον, δύο ὀφθαλμούς,
 Κ' ἐκεῖνος ἐκεῖ ἄνω, ὁ τρισόβλιος
 Ὁ οὐρανός, τὴν βλέπει μὲ τὴν ἥλιον,
 Καὶ μὲ γιλιῶν ἀστρῶν ὄμματα λαμπρὰ
 Τὴν βλέπει πᾶσαν νύκτα! . . . Πλὴν κ' ἐγὼ αὐτὴ,
 Ποτὲ μὲ δύο μόνον, δύο ὀφθαλμούς
 Δὲν εἶδα τὴν μορφήν της, μὲ τὸν ὀφθαλμὸν
 Τὴν βλέπω τῆς καρδίας, ὅστις δύναται
 Καὶ ὅταν δὲν τὴν βλέπῃ καὶ ὁ οὐρανός
 Νὰ τὴν ἐνατενίζῃ! Ὄμως τί ἐκεῖ,
 Εἰς τῆς ἑδοῦ τὴν ἄκραν ἤδη φαίνεται; . . .

(Ὁρμῶν εἰς τὸ παράθυρον).

Νομίζω πῶς ἐσηῆτα βλέπω—εἶν' αὐτῆ! —
 Εἶν' ἡ Μαρία! Ὄχι, ναί, οὐχί, οὐχί!
 Πᾶ! εἶναι μία κόρη, μί' ἀπλὴ θνητῆ,
 Κ' ἐνόμισα πῶς εἶναι ἡ θεότης μου . . .
 Ὁποῖον λάθος, ποῖον λάθος μέγιστον!
 Ἰδὲ τί τρισαθλίαν ὁ παράφορος
 Ἐξέλαθα Μαρίαν! — Εἰς τοὺς δαίμονας,
 Γυνὴ κατηραμένη, πλάσμα ἄθλιον!
 Σ' ὑπέθεσα Μαρίαν, κ' εἶσαι . . . σὺ!
 Ἀλλ' ὄχι· ἂν ψυχὴ τις, πλήρης ἔρωτος,
 Καὶ σὲ προσμένει τώρα, κόρη δυστυχίης,
 Ὑπαγε ἀμέσως, τρέξε, ὑπαγε . . .
 Ἐγὼ, ἐγὼ γνωρίζω τώρα τί αὐτὸς
 Προσμένων ὑποφέρει ὁ ταλαίπωρος . . .
 Αὐτὴ βαδίζει ἴσως πρὸς τὸν φίλον της,
 Καὶ ἡ Μαρία μόνη οὐδὲ φαίνεται . . .
 Θεεῖ μήπως δὲν ἔλθῃ—οὐρανεὲ καὶ γῆ! —
 Μὴ ἀσβενεῖ, μὴ πάσχει, μὴ . . . ποτὲ, ποτέ!
 Μὴ . . . τρεμω μόνον καὶ νὰ τὸ σκεφθῶ,
 Ἐκεῖνη μ' ἐνθυμεῖται καὶ μὲ ἀγαπᾷ,
 Καὶ εἶναι ἡ ψυχὴ της μύρον πίστεως!
 Τόσον καλὰ ἠξέουρε πῶς τὴν ἀγαπᾷ,
 Καὶ τί εἰς τὴν ψυχὴν μου εἶν' ἡ θέα της,
 Καὶ πῶς τὴν περιμένω τὴν στ γμὴν αὐτὴν,
 Ὡστε καὶ ἂν δὲν ἤμην ἐκλεκτός αὐτῆς,
 Καὶ ἂν δὲν μὲ ἠγάπα, ἀπὸ ἔλεος,
 Ἄν ὄχι ἀπὸ πόθον τῆς καρδίας της,
 Θὰ ἤρκετο ἐκεῖνη, ναί, θὰ ἤρκετο!
 Ἀλλὰ ποτὲ μὴν ἔλθῃ, μὴ φανῇ ποτὲ,
 Ἄν ἔρχεται νὰ μ' ἴδῃ ἀπὸ ἔλεος!
 Τὸ ἔλεος εἶν' ὕβρις εἰς τὸν ἔρωτα . . .
 ὦ, κάλλιον τὸ μῖσος παρὰ ἔλεος,
 Πλὴν καὶ τοῦ μίσους πάλιν ἐτι κάλλιον
 Ὁ ἔρωτος, ἡ ἀγάπη! — Πῶς τὴν ἀγαπῶ! —
 Ἀλλ' ἔλα, ἔλα κόρη, κόρη προσφιλῆς!
 Ἡ νύξ τῆς ἀπουσίας εἰς τὸν ἥλιον
 Τῆς ἐμφρανισέως σου ἕξ ἀπολεσθῆ . . .
 Φεῦ· ἔχω νὰ σὲ ἴδω ἀπειρον καιρὸν,
 Διῶνας ὀλοκλήρους, κόρη,—ἀπὸ χθὲς! . . . —
 Ἄν ἄνω δὲν ὑπῆρχε πῶποτε Θεός,
 Ἐὰν ὁ κόσμος οὗτος ἦτο ἄβητος,
 Θρησκεία ἡ Μαρία θὰ εἰναιτο,
 Καὶ θὰ τὴν ἐπροσκύνουν πάντες ὡς Θεὸν . . .
 Τὴν βλέπεις, κ' ἐνῶ εἶναι ἄγγελος αὐτῆ
 Νεότητος καὶ κάλλους, ὅσον ἄθλιος
 Καὶ ὀλιστῆς ἂν ἦσαι, πόθος βέβηλος,
 Ἡ σκέψις, ἡ ἰδέα, φαῦλος, μιαιῶν,
 Ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν σου δὲν διέρχεται
 Σὲ ἐκθαμβοῖ τὸ κάλλος τὸ πανάγιον,
 Ὅσφραϊγισαὶ παρθένον καὶ ἀγνότητα,

Ὑψώνει τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸν οὐρανόν,
 Τῆς βδελυρᾶς σαρκὸς σου παύει τὴν ὄρμην,
 Σὲ ἐξαγνίζει μία μὴν βλέψις τῆς,
 Κ' ὑποχωρεῖς καὶ φεύγεις μετὰ σεβασμοῦ,
 Βελτιωμένος, ἔνθους, ὄνειροπολῶν
 Ἀγάπην καὶ θρησκείαν, καὶ τὸν οὐρανόν!
 Δὲν ἔρχεται ἀκόμη, πάντοτε ἀργεῖ·
 Δὲν ἔρχεται, δὲν φθάνει, μ' ἔλησμονήσεν,
 Ὡς λησμονεῖ πελλάκις καὶ ὁ ἥλιος,
 Τὴν γῆν ἣτις προσμένει τὰς ἀκτινάς του . . .
 Ἐκεῖνος, πλὴν ἐκεῖνος καταδέχεται,
 Τὴν γῆν μας νὰ φωτίσῃ μὲ τὴν λάμψιν του,
 Καὶ δὲν ἀρνεῖται, ὄχι, τὸ γλυκὺ του φῶς,
 Οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς ὄφεις καὶ τοὺς σκώληκας!
 Καὶ σὺ εἰς τὸν Νικίαν, τὸν Νικίαν σου,
 Βραδύνεις νὰ φωτίσῃ μὲ τὴν θέαν σου,
 Ὅστις δὲν εἶναι σκώληξ, οὔτε ἔρπετόν; . . .
 Μαρία, ἂ, Μαρία, μ' ἔλησμονήσες,
 Μαρία, ὄχι, ὄχι, δὲν με ἀγαπᾶς,
 Ὅπως ἐγὼ, ἠξεύρεις, σ' ἀγαπῶ ἐγὼ,
 Ὡς ἀγαπᾶ ὁ μάρτυς τὸ μάρτυριον,
 Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς του τὸν ὀλιγοῦρῃ . . .
 Τί θέλεις; πῶς νὰ λάβω τὴν ἀγάπην σου
 Καθὼς ἐγὼ τὴν θέλω, ὡκεάνειον;
 Μὲ ἀγαπᾶς, ἀλλ' ὄχι ὅπως ἐννοῶ . . .
 Ἐξήντηλθα τὰ πάντα, σιδηρᾶ ψυχὴ!
 Εἰδωλολάτρες εἶμαι, κ' ἴσως εἰδωλον,
 Ὡραὶν ἐκ σιδήρου ὡς οἱ ἐθνικοί,
 Ἐλάτρευ' ἡ ψυχὴ μου, ἴσως ἄγαλμα,
 Θεότητος ἀκάμπτου, πλήρης καλλονῆς,
 Ἀλλὰ καὶ ἐκ μαρμάρου ἐπροσκύνησα.
 Εἰς μάτην τὸ λατρεύω, εἶναι σιδηρός,
 Εἰς μάτην ἀποθνήσκω, εἶναι μάρμαρον . . .
 Φεῦ! ὡς λαμπὰς ἐμπρὸς τῆς ἡ νεότητος μου,
 Ἦναψεν, ἐξαντλεῖται, κ' εἶναι νὰ σεθεσθῇ!
 Πῶς, πῶς νὰ ἐμψυχώσω ἄγαλμα ψυχρὸν; . . .
 Ἡ χεῖρ μου νὰ τὸ θραύσῃ εἶναι εὐκολόν,
 Πλὴν νὰ τὸ ἐμψυχώσῃ εἶν' ἀδύνατον!
 Εἰπέ, εἰπέ, Μαρία! τὴν καρδίαν σου,
 Διὰ νὰ μοὶ προσφέρῃς ὅπως τὴν ποιῶ,
 Τί θέλεις, τί; εἰπέ μοι ἄνευ δισταγμῶν!
 Σκέψου πᾶν ὅ,τι εἶναι μέγα, τολμηρὸν,
 Κ' ἐγὼ, ἐγὼ τὸ πράττω—λέγε με, εἰπέ! —
 Πῶς θέλεις νὰ σὲ πείσω ὅτι σ' ἀγαπῶ
 Ὡς σ' ἀγαπῶ . . . διότι σὺ δὲν πείθεσαι,
 Εἰς τόσας ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης μου . . .
 Ποῖαν θυσίαν θέλεις; μὴ ἐπιθυμεῖς
 Νὰ φονεῦθῃ ἐμπρὸς σου; τοῦτο; παρευθῆς!
 Ὅμως αὐτὸ τὸ πράττει καὶ ὁ ἔσχατος
 Ἀκόμη τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς πῆθηκος . . .
 Ὡ, μέγα, μέγα πρᾶγμα νὰ σφαγῇ κανεῖς!
 Μὴ θέλεις, μήπως ἦρωσ νὰ κατασταθῶ;
 Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶναι τετριμμένον, μὴ
 Διὰ τὴν ἐρωμένην καὶ τὰ ζῶ' αὐτῶ,
 Δὲν μάχονται γενναίως καὶ ἡρωϊκῶς!
 Ἄλλας θυσίας, ἄλλας! ἂ, ἰδοῦ, ἰδοῦ·
 Πρὸς χάριν σου ἀκόμα ἐγὼ δύναμαι
 Νὰ γίνω, τί νὰ γίνω; δούλος τοῦ Ἐρμού,
 Ἡ χεῖρ μου ἀντὶ λύρας πῆχυν νὰ κρατῇ,
 Νὰ γίνω τοκογλόφος, νεκροθάπτης, ζῶν
 Μὲ πτώματα καὶ τόκους . . . ἄλλο, ἄλλο τί;
 Εἰς τὸν Νικίαν εἶναι ἴσως εὐκολόν
 Ἐὰν δὲν ἦναι ἦρωσ νὰ κατασταθῇ·
 Ἀλλ' ὅμως τοκογλόφος, νεκροθάπτης, ὦ,
 Αὐτὸ εἶναι θυσία καὶ θὰ τὴν ἰδῆς! . . .
 Καὶ ὅμως ἐγὼ πράττω τι πλεῖστον·
 Πλεῖστον ἀκόμη — πράττω ἔγκλημα! —
 Ἀλλὰ τί λέγω τώρα, πῶς παραφρονῶ . . .
 Συγγνώμην, ἂ, Μαρία, σὲ ἠδίκησα·
 Σὺ νὰ ποῖς τοιαῦτα; σὺ ὁ ἄγγελος,
 Τῶν οὐρανῶν ἡ κόρη; τοῦ παράφροτος

Συγγώρησον τοὺς λόγους, παραφέρεται!
 Κ' ἐγὼ ἤδη συγγνώμην, φίλη μου, ζήτω,
 Ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, μόνον ἐπειδὴ
 Διελογίσθη ταῦτα ἐν παραφορᾷ! . . .
 Ὡ, πόσον, νὰ κόρη, σὲ ἠδίκησα·
 ἠξεύρω, τὸ ἠξεύρω, τὸν Νικίαν σου
 Τὸν ἀγαπᾶς, ὅποια, πόσα δειγμάτα
 Δὲν μ' ἔδωκες ἀγάπης — Εἶμ' ἀχάριστος!
 Ναι, σιδηρός δὲν εἶναι ἡ καρδία σου·
 Ἐν τῇ παραφορᾷ μου, εἶπα ἄγαλμα
 Πῶς εἶσαι ἐκ μαρμάρου . . .
 Ἀλλὰ εἰς τὴν καρδίαν εἶσαι καὶ θεός,
 Καὶ ἂν θεὸς δὲν εἶσαι πάλιν εἶσαι σὺ
 Μαρία . . . πρᾶγμα, ὄχι τόσο γῆϊνον! . . .
 Ἡ ὥρα ὅμως φεύγει, καὶ δὲν ἔρχεται . . .
 Δὲν ἔρχεται! ἡ μοῖρα ἡ ἀπάνθρωπος
 Νὰ ἔλθῃ δὲν ἐρίνει τὴν Μαρίαν μου·
 Ἡ μοῖρα δὲν τὸ θέλει, θέλω πλὴν ἐγὼ! . . .
 Πλὴν ποῖα εὐωδία διαχύνεται;
 Εὐωδιάζει ὄλη, ὄλη ἡ ὁδός,
 Καὶ ἤρρισε νὰ πάλῃ ἡ καρδία μου . . .
 Εἰς τὸν Ναὸν, ὀλίγον πρὶν ἐξελθῶναι,
 Τ' Ἅγια τῶν Ἁγίων, τὰ μυστήρια,
 Πρὶν ὁ Θεὸς ἐξελθῇ ἐκ τοῦ ἱεροῦ,
 Παλμὸν εἰς τὴν καρδίαν αἰσθανόμεθα,
 Παλμὸν ὡς νὰ μᾶς λέγῃ « Ἐρχετ' ὁ Θεός! . . . »
 Κ' ἐγὼ παλμὸν τοιοῦτον συναίσθανομαι,
 Ὀλίγον πρὶν τὴν ἰδοῦ, πρὶν τὴν ἰδοῦ . . .
 Μὲ εἶναι ὠροδείκτης ὁ παλμὸς αὐτός
 Τῆς θεᾶς τῆς Μαρίας . . . τί παράδοξον!
 Ποτὲ παλμὸς τοιοῦτος δὲν μ' ἠπάτησεν·
 Ἰδοῦ, ἰδοῦ καὶ πάλιν — Ὑψίστε Θεε! —

(Ὀρμῶν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ βλέπων ἀπλήστως πρὸς τὴν ὁδόν)

Ἰδοῦ, ἰδοῦ ἐκεῖνη! Εἰς τὰ γόνατα!
 Γονυπετῆς ἄς πείσω· φθάνει, ἔρχεται . . .
 Θάρρος καρδία, θάρρος! μὴ διαβράχῃς.
 Ἰδε τὴν πῶς βαδίζει ἡ ἡγεμονίς·
 Τὴν ἐκπληξὴν ἰδέτε τῶν διαβητῶν . . .
 — Μωροί! θὰ τυφλωθῆτε μὴ τὴν βλέπετε,
 Αὐθάδεις! τόπον δότε, πέσετε πρηνεῖς!
 Μαρία μου! Μαρία! Ἐρωμένη μου!
 Ὡ, δόξα· κάθε βῆμα, κάθε βῆμά της,
 Εἶν' δι' ἐμὲ, βαδίζει, φθάνει δι' ἐμὲ . . .
 Ἀμνηστει, ἐστάθη, τί παρατηροῖ;
 Τῆς εἶπα τὰ σημεῖα τοῦ ἀσύλου μου . . .
 Μ' ἀναζητεῖ, διστάζει, ἴσταται μικρὸν·
 Ἰδοῦ βαδίζει πάλιν, καὶ ἡ κόμη της
 Ἡ μαύρη κυματίζει, μαύρη ὡς ἡ νύξ . . .
 Ἰδοῦ, ἰδοῦ τὸ στόμα τὸ πρηνικόν,
 Τὸ στόμα της, ὡς κάλυξ ῥόδου, πρὶν κανεῖς
 Τὸν ὄσφρανθῇ ἀκόμα, εἰς ὃ χύνεται
 Τοῦ μευιδιάματός της ἡ ψυχὴ ἀβρά . . .
 Ὡ, τῆς ὁδοῦ νὰ ἤμην τώρα χεῖς ἐγὼ,
 Ὁ πούς νὰ μὲ ἐπάτει τῆς Μαρίας μου!
 Πλὴν δὲν θὰ τὴν ἐνόουν, τόσο ελαφρᾶ
 Διέρχεται Ἐκεῖνη—ὡς ὁ Ζέφυρος! —
 Ὡ, ἀνεμος ἄς ἤμην νὰ μ' ἀνέπνεεν,
 Ἄς ἤμην ὁ Θεὸς της νὰ μ' ἐλάτρευεν·
 Ἀλλ' ὄλων τούτων εἶμαι τι καλλίτερον·
 Εἶμαι ὁ ἐραστής της, μ' ἀγαπᾶ αὐτή! . . .
 Μὲ εἶδε, μ' ἀνεψίζει, μὲ προσμευιδιά·
 Τοσαύτη εὐτυχία εἶναι θάνατος!
 Ἐστάθη τεθλιμμένη, καὶ ἡ χεῖρ αὐτῆς,
 Ἡ χεῖρ ἡ λατρευμένη πέμπει ἀσπασμόν·
 Καὶ φεύγει . . . ὦ, μὴ φεύγῃς! ἡ εὐθὺς κ' ἐγὼ
 Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦτο πίπτω τῆς ὁδοῦ·
 Ἰδε· κανεῖς δὲν εἶναι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ,
 Οὐδὲν μᾶς βλέπει ὄμμα, βάσκανον, κακόν·
 Ἐκτός τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ ἔρωτος!

(Συμπλέκων τὰς χεῖρας.)

ὦ, πόσον εἶσ' ὠραία! πόσον ἀγαθή!
 Παρθένε, ὦ Θεέ μου, τί νὰ τῆς εἰπῶ ; . .
 Φεῦ· μίαν λέξιν μόνον, μίαν πάντοτε,
 Ἡξεύρω κ' ἐνθυμούμαι, ταύτην αὖ Σ' ἀγαπῶ.»
 Χαιρετισμὸν μὲ στέλλεις τελευταῖον, φεῦ!
 Φοβεῖσαι μὴ μᾶς ἴδουν, ἔχεις δίκαιον.
 Τὸ ἐννοῶ, τὸ βλέπω, ὅμως πρόσμενον . . .
 Μίαν στιγμὴν ἀκόμη . . . Μὲ μειδιάμα
 Ἀγγέλου εἰς τὰ χεῖλη, φεύγει, ἔφυγε,
 Φεύγει μ' ὠχρὰν τὴν ὄψιν καὶ τὴν νεαρὰν
 Κ' εὐώδη κεφαλὴν τῆς στρέφει πρὸς ἐμέ!
 Καὶ πάλιν, πάλιν μόνος, πάλιν ἔρημος . . .
 Διάττον, Εὐτυχία, εἶσαι πάντοτε! . . .

(Ἐγγραφον ἓνα μῆνα πρὸ τῆς μεταβολῆς τοῦ
 Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν ἐποχὴν κατεδιωκόμην ὑπὸ
 τῆς ἐξουσίας τοῦ Ὄθωνος.)